

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

PODSEKRETARZ STANU

Adam Rapacki

DAiN-V-0748-3-2033/10/TS

Warszawa, dn. 17 maja 2010r.

z/e - up. p. 2009-05-10
Ext. j. en. 10.05.10

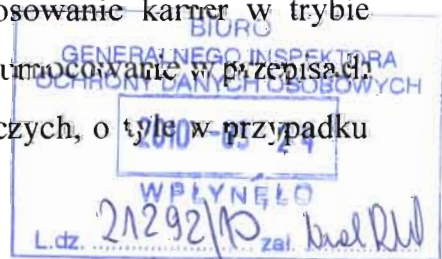
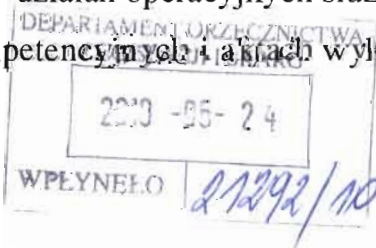
20.05.10
25.05.10

**Pan
Michał Serzycki
Generalny Inspektor
Ochrony Danych Osobowych**

Szanowny Panie Ministrze,

Odpowiadając na pismo Pana Ministra (nr. DOLiS-035-2114/09/12599/10 z dnia 24 marca br.) w sprawie podjęcia inicjatywy prawnego uregulowania zasad instalowania i wykorzystywania telewizji zamkniętego obiegu (CCTV) uprzejmie informuję, że w 2009r., w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji rozpoczęto prace nad diagnozą stanu polskiego prawodawstwa w tym zakresie. Głównym zamierzeniem prac było porównanie polskich przepisów odwołujących się do działalności związanej z instalowaniem i wykorzystywaniem CCTV z prawem innych, wybranych krajów europejskich, w kontekście zaleceń Rady UE z października 2008 roku pn. „Telewizja zamkniętego obiegu (CCTV) - wnioski z kwestionariuszy”. Przeprowadzono analizę uprawnień do obserwowania i rejestrowania obrazu/dźwięku służb porządku publicznego, służb specjalnych, straży gminnych/miejskich oraz sektora prywatnego. Zdiagnozowano problem istotnych powiązań między stosowaniem CCTV dla zapewnienia bezpieczeństwa a prawem do ochrony prywatności i szeroko rozumianych praw obywatelskich.

Wnioski z analizy zagadnienia dowodzą, że o ile stosowanie kamer w trybie incydentalnym, na potrzeby działań operacyjnych służb, ma umocowienie w przepisach prawa, tj. w ustawach kompetencyjnych i aktach wykonawczych, o tyle w przypadku

wykonywanej przez sektor prywatny ochrony miejsc i obiektów publicznych, takich jak banki, urzędy, sklepy, centra handlowe, stacje benzynowe, brak jest przepisów regulujących zasady pozyskiwania i zbierania tego rodzaju danych elektronicznych, procedur działania personelu (w kontekście wiarygodności zebranego materiału), terminów przechowywania danych, procedur dostępu, archiwizacji i kopiowania, umieszczania stosownych informacji dla obywateli, wreszcie spójnego systemu kontroli.

W żadnym z aktów prawnych dotyczących zapewnienia bezpieczeństwa sfery publicznej lub quasi-publicznej, z wyjątkiem przepisów dot. działań straży gminnych/miejskich oraz zabezpieczeń imprez masowych (stadiony) nie znalazły się zapisy regulujące praktyczne procedury związane z funkcjonowaniem systemów dozorowych CCTV. Brak takich zapisów, w sytuacji rosnącej tendencji do rozbudowywania monitoringu oraz zwiększania obszarów przez niego chronionych (szkoły, placówki służby zdrowia, miejsca pracy, przestrzeń publiczna), generuje wątpliwości dotyczące zachowania równowagi pomiędzy korzyściami wynikającymi z użyteczności monitoringu dla szeroko rozumianego bezpieczeństwa a zgodnością z fundamentalnymi zasadami, jak choćby zasadą państwa prawnego, zasadą poszanowania i ochrony godności człowieka, prawem do ochrony prawnej życia prywatnego, wolnością komunikowania się, zasadą autonomii informacyjnej (Konstytucja RP), czy też zapisami Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Brak systemowego ujęcia w polskim prawie przepisów porównywalnych do obowiązujących w takich krajach jak Francja czy Hiszpania powoduje, że - z konieczności - granice legalności prawa w Polsce, w odniesieniu do sektora prywatnego, określają wyroki Trybunału Konstytucyjnego, przepisy kodeksu cywilnego oraz ustaw: Prawo autorskie i prawa pokrewne, Prawo prasowe.

Istotnie w ustawach: o ochronie danych osobowych, o dostępie do informacji publicznej, o ochronie osób i mienia nie znalazły się przepisy regulujące sferę wykorzystywania CCTV, a w obliczu wyraźnej luki w prawie w odniesieniu do sektora prywatnego, wydaje się, że byłyby one właściwe do rozbudowania o zapisy nt. CCTV.

W chwili obecnej, w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji opracowywane są zalecenia Ministra dla sektora prywatnego obejmujące normy techniczne i zasady instalowania CCTV dla poprawy jakości obrazów z kamer dla celów dowodowych w postępowaniu karnym i postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Niezależnie o tego, dodatkowej analizy i rozważenia wymaga aspekt prewencyjny stosowania CCTV. Jak wynika ze statystyki ogłoszonej w 2007r. w Wlk. Brytanii narodowej strategii CCTV, tysiąc kamer wykrywa jedno przestępstwo rocznie, a 90% obrazów nie jest kwalifikowana jako dowód przed sądem. Tym samym zweryfikowano główną zasadę rozbudowywania systemu monitoringu odnoszącą się do spodziewanych efektów w postaci eliminowania zdarzeń z użyciem przemocy. Teorię opartą na przekonaniu, że im większa liczba nowoczesnych kamer, tym większe bezpieczeństwo, zastąpiono systemem proaktywnego wykorzystania kamer, w którym najważniejszą rolę odgrywa dobrze dobrany i wyszkolony personel zwiększający szansę na reakcję służb porządku publicznego przed kulminacją zdarzenia i spełniający tym samym w o wiele większym stopniu skuteczność monitoringu w aspekcie prewencyjnym. Bowiem duża liczba kamer w połączeniu z analizą obrazów dotyczą kulminacji i konsekwencji oczywistych zdarzeń. Natomiast są one spóźnione jeśli chodzi o sferę zapobiegania im.

Biorąc pod uwagę zakres problemu, wielość obszarów i podmiotów, których dotyczy, sugestia Pana Ministra o podjęciu szerokiej dyskusji na temat całościowego podejścia do systemów CCTV, w tym formalnego określenia ram prawnych odpowiadających standardom UE, jest niezwykle cenna. Do tej pory w kwestiach związanych z problematyką CCTV nawiązano roboczy kontakt z resortem edukacji narodowej. Natomiast inicjatywa unormowania omawianych zagadnień była konsultowana z członkami Międzyresortowego Zespołu ds. Przeciwdziałania Zagrożeniom Terrorystycznym. Mam jednak świadomość, że wypracowanie stanowiska w tej sprawie wymagać będzie poddania zagadnienia możliwie szerokim konsultacjom i dyskusjom międzyresortowym, z udziałem partnerów zewnętrznych.

2 p.w.i.a.m.c.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
z up. Adm. RAPACKI
Podsekretarz Stanu